

SUSIKOIRA ROI

JA SEIKKAILU
SAARISTOSSA

 KIDS

JORMA KURVINEN

Jorma Kurvinen

Susikoiria Roi ja
seikkailu
saaristossa

SAGA Egmont

Susikoira Roi ja seikkailu saaristossa

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1977, 2020 Jorma Kurvinen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727131900

1. POD edition

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1. luku

Valehtelija

Tomin piti seistä tukevasti, eteenpäin kumartuneena, että pysyi pystyssä. Hänellä oli halu vielä koukistaa selkäänsä, niin että repun paino jäisi tukevasti takapuolen ja jalkojen päälle, mutta äidin vuoksi piti seistä muka huolettomasti.

Äiti ei olisi halunnut päästää häntä Roin kanssa saaristoon. Vielä nytkin, kun Tomi seiso i reppu selässä laiturilla, äidin piti sanoa auton ikkunasta:

- Entä jos siellä sattuu jotakin.
- Mitä siellä nyt sattuisi, isä puolusti Tomin lähtöä.
- Jaksatko sinä edes kantaa tuollaista reppua sinne mökille saakka?

- Pojathan tulevat Tomia vastaan, isä vastasi hänen puolestaan.

Tomi ajatteli taskussaan olevaa paperia. Tuntui keljulta. Mutta ei hän halunnut luopuakaan tästä retkestä. Sitä paitsi äidin ja isän oma lomakin menisi samalla mynkään.

– Sinulla on luettelo meidän pysähdyspaikoista, isä sanoi. –
Lähetä sähkösanoma, jos sattuu jotakin erikoista.

Vuorokaudessahan me ajamme tänne, jos tarvitaan.

– Ei meille mitään satu, Tomi lohdutti.

– Jaska on sentään jo yhdeksäntoista ja Paulikin
kuudentoista, isä sanoi serkuista. – Ja koko pääkylän väki on
niille tuttuja. Kyllä te porukalla siellä pärjätte.

Jos isä saattelee minut yksinään laivan kupeelle, minä sanon
sille tästä paperista, Tomi päätti.

Mutta isä heilautti vain kättään.

– Pidä hyvää lomaa, poika! hän sanoi. – Ja huolehtikaa kaikki
toisistanne.

Roi oli seissyt koko ajan Tomin vierellä. Nyt se katsoi vuoroin
isään ja vuoroin Tomiin. Koira tajusi eron. Se syöksähti auton
luo ja taas takaisin. Jälleen autolle. Isä pörrötti kädellään sen
kaulaturkkia.

– Olehan kaverina Tomille!

Isän ääni kuulosti paksulta. Nopeasti hän avasi auton oven ja
istuutui ohjauspyörän taa.

– Paikalla! Tomi komensi koiraa.

Isä käynnisti moottorin. Tomi vastasi vanhempiensa
kädenheilautukseen, kun auto lipui laiturialueelta kadulle ja
liittyi ajoneuvovirtaan kadoten pian näkyvistä.

Roi vinkaisi hänen vierellään. Tomi silitti koiran päätä.

– Sinne ne menivät. Ja meillä kahdella alkaa nyt loma.

Hän sanoi sen enemmän itselleen kuin koiralle. Kumma kyllä
kolmen viikon ero tuntui ihan kuristelevan kurkkua. Niin kuin
tässä olisi erottu pitemmäksikin aikaa.

Tomi tunsu kiitollisuutta vanhempiiaan kohtaan erojaisten
lyhydestä. Äiti oli ollut reilu jäädessään istumaan autoon. Se

tiesi, että sillä tavalla tämä meni kuitenkin kivuttomimmin. Ja muutenkin, jos joku olisi ollut näkemässä, olisi ollut kenkkua joutua äidin halailtavaksi.

Tomi hymähti itselleen. Oikea akka! Olet kyllä halailemassa äitiä kun kukaan ei näe, mutta pelkää jonkun suunsoittajan poskeilua!

Hän ei muutenkaan ollut tyytyväinen itseensä. Paperi taskussa poltteli. Miksei hän ollut sittenkin sanonut suoraan, mikä oli tilanne!

Olisi ollut eri tunne kävellä nyt Roin kanssa kohti pientä saaristolaivaa.

Nyt tuntui koko olo niin oterolta.

– Sinä olisit tietenkin keksinyt paremman ratkaisun, Tomi ähkäisi koiralle, jonka kylki kosketti siinä kävellessä hänen reittään. – Mutta minä en tiedä vielääkään tekisinkö toisin, vaikka otettaisiin koko homma alusta. Minä olen vissiinkin luonteeltani semmoinen luikuri.

Reppu painoi kuin olisi kantanut sementtisäkkiä. Siinä oli moninkertaiset sapuskat, kun äiti oli tyhjentänyt jääkaapin ja lastannut mukaan kaikki purkkiruuat ja makkarapakkaukset.

– Sinulla ne säilyvät mökin kellarissa, mutta me isän kanssa emme pysty pitämään autossa kuin parin päivän eväät!

Ruokien lisäksi painona oli kaikki se kama, jota Tomi oli arvellut tarvitsevasa kolmen viikon aikana mökillä. Monen ilman vaatteita, kalastusvälineitä, lääkkeitä ja sideharsoa, kynttilöitä ja taskulamppu.

Nostaessaan reppua sen jälkeen kun oli lastannut sinne kaikki äidin antamat eväät Tomi oli harkinnut tiukkaa karsintaa tavaroissa. Se olisi ollut järkevääkin, mutta laiskuus oli voittanut. Hän ei viitsinyt ruveta enää purkamaan valmista pakkausta.

Sadetakki-makuuhuopa-käärö oli repussa nahkahihnoilla päällimmäisenä. Se kosketti Tomin päätä kun hän koira vieressään käveli ylös laivan puista laakonkia. Siinä piti kävellä erityisen jämerästi, kun lastaussilta notkui jokaisen askeleen alla.

Tomi tiesi laivassa jo olevien matkustajien katselevan. Olisi noloa nyt, jos askel pettäisi jollakin laakongin notkahduksella.

– Seuraa!

Roi jättäytyi hiukan epäröiden Tomin jälkeen. Sekään ei pitänyt kiikkerästä laivasillasta ja olisi mielellään rynnännyt vauhdilla ylös kannelle. Mutta Tomi pelkäsi sen ryykäillessään tönivän häntä eikä tässä isoa pukkausta tarvinnut niin kävi huonosti.

He tulivat onnellisesti reelingin toiselle puolelle.

Tomi etsi nopeasti kannelta paikan, jonka luona saattoi pysähtyä ja laskea reppunsa. Hän tunsi reelingin luona olevien poikien katseet niskassaan ja yritti saada repun alas niin kevyentuntuiseksi kuin suinkin.

Se helpotti. Hengittämäänsäkin pystyi paljon paremmin. Viilekkeiden alla ollut iho tuntui melkein kuumalta, kun verenkierto parani.

Muina miehinä, kuin ei huomaisi katseita reelingin luota, Tomi komensi koiran paikalleen ja kaivoi taskustaan siellä poltelleen paperin.

”LOMA PERUUNTUNUT STOP EMME PÄÄSEKÄÄN
TULEMAAN STOP ENSI KESÄNÄ PAREMMALLA
ONNELLA STOP JASKA JA PAULI”

Sähke oli tullut johonkin aikaan päivästä, kun heillä ei ollut ketään kotona. Saarisen mummo heidän naapuristaan oli kuitannut sen, kun lähettipoika oli kysellyt siltä heidän kotonaolojaan.

Mummo oli aivan selvästi loukkaantunut, kun Tomi ei ollut avannut sähkettä hänen läsnäollessaan, vaan ainoastaan kiitellyt ja mennyt omalle puolelleen.

Tomilla oli ollut jo sillä hetkellä aavistus, että sähke tuli serkuilta. Ja että siinä oli huonoja uutisia.

Ehkä hän oli silloin myös päättänyt senkin, että lähtee Roin kanssa saareen olivatpa asiat miten tahansa. Ja nyt he olivat sinne menossa.

2. luku

Laivamatka

Laivaa lastattiin aivan lähtöhetkille saakka. Heti Tomin ja Roin noustua alukseen laiturille sen viereen ajoi kuorma-auto, josta ruvettiin nostelemaan keulakannelle limsa- ja keskikaljakoreja. Valion auto toi jäätelöitä, jotka kannettiin jonnekin kannen alle. Ihmisiä tuli ja meni.

Aurinko paistoi lämpimästi. Tomi riisui puseronsakin ja avasi vielä paidasta pari nappia. Hän kyhnytti jalallaan penkin vieressä makaavan Roin kylkeä.

– Ihimisellä pittää olla tolkkua oottaa ja kattua rauhassa, Peltivaari, Tomin isoisä tapasi sanoa.

Se sopi tähänkin hetkeen. Ei kannattanut hermoilla eikä päästää haikeuksia valloilleen.

Tomi katsoi kahta poikaa, saarelaisia, jotka seisoskelivat kauempana kaiteen vieressä. Ne olivat olleet pyörän ostossa kaupungissa. Nyt ne olivat palailemassa. Niillä oli kivaa yhdessä. Ne nauroivat ja heittelivät huulta. Laiturilta ne ajaisivat uusilla pyörillään kotiin. Siellä saattoi olla sauna odottamassa

kaupungissakävijöitä. Ja ruoka, varmasti. Sitten ne menisivät nukkumaan omaan sänkyynsä.

– Itsehän minä olen reissuun lähtenyt!

Tomi nousi penkiltä vihasena ja siirtyi reelingin luo. Roi nousi ja lömpsi hänen viereensä. Tomi antoi toisen kätensä kiertyä koiran kaulan ympäri. Hän häpesi itseään. Mitä hän tässä oikein uikutti yksinäisyyttään, kun maailman paras kaveri oli vieressä.

Roi aavisteli hänen tunteensa. Sen kieli lipaisi Tomin korvaa.

– Mitähän kaikkea sinä ukko oikein tajuat? Tomi kysyi siltä hiljaa.

Roin silmien ilme oli lohdutteleva, melkein hätäntynyt.

– Älä oo kuule moksiskaan, Tomi puheli sille. – Koko ajanhan me tästä reipastutaan. Huomenna me ollaan jo kalalla eikä muistetakaan näitä haikailuja.

Iso häntä heilahteli innostuneesti.

– Me soudetaan pikku saariin ja kolutaan ne joka puolelta. Ja lasketaan verkkoja tai laitetaan pitkäsiima. Sopivalla tuulella me voidaan purjehtia. Jaska sanoi että niitten veneeseen saa maston pystyyn.

Roi kuunteli sen näköisenä että ymmärsi. Tai pelkästään teeskenteli sitä Tomin mieliksi. Joskus Tomista tuntui, että koira nauroi hänelle, piti pikkuisen pilkkanaan.

Laivamies selvitteli jo laakongin purkamista, kun pieni kuorma-auto tuli laiturille laivan viereen. Sen hytistä pomppasi alas pitkä tumma viisissäkymmenissä oleva mies.

– Odottakaa pojat vähän, niin saadaan muutama sementtisäkki vielä mukaan, hän sanoi.

Kuski laskeutui omalta puoleltaan ja meni laskemaan perälautaa. Sillä hetkellä Tomi näki vaaleatukkaisen laihan pojan

joka tuli hitaasti kuorma-auton keulan editse. Poika käveli hiukan huonosti, oli loukannut jalkansa tai sitten siinä oli jokin synnynnäinen vamma.

Pyöränostajat reelingin ääressä vihelsivät.

– Sehän on itse Lynkkä! toinen huusi. – Heijja grabbar!

– Mannekiini Boräsista! toinen poika huikkasi. – Mikä suo saarelle tämän kunnian?

Tulija ei ollut kuulevinaankaan. Tuli vaan omaan tahtiinsa nousuportaisiin.

Tomi näki pojan epäröinnin. Laakongin reunoista oli jo poistettu sekin vähäinen 'kädensija' minkä köysi oli siinä muodostanut. Ja pojalla oli molemmissa käsissään isokokoiset laatikot.

– Roi paikalla!

Tomi meni saman tien. Hän harppoi laakongin kohdalle ja nousi sille, laskeutuen kohti laituria.

– Anna mulle toinen niistä laatikoista, niin pääset helpommin ylös!

Epäröiden poika totteli.

– Lynkkä nyt ois kyllä tullut vaikka kymmenen tuollaisen laatikon kanssa, pisamanaamainen polkupyöränostaja sanoi. – Se on peto kiipeämään.

Tomi ei vilkaissutkaan suunsoittajiin. Laatikko jonka hän sai käsiinsä oli raskas. Hyvä kun hän pääsi sen kanssa ylös. Poika seurasi häntä toisen laatikon kanssa.

He tulivat kannelle.

– Pistä siihen vaan! poika sanoi kireästi. – Kyllä ne siitä liikkuvat jo eteenpäin.

Tomi epäröi. Laski sitten kuitenkin laatikon laivan kannelle, kansihytin seinää vasten. Poika laski toisen laatikon sen päälle.

Tomi ja hänen uskollinen koiraystävänsä Roi saavat kutsujen serkkujen huvilalle saaristoon. Matka uhkaa jo peruuntua, kun serkut eivät pääsekään paikalle, mutta Tomi päättää lähteä Roin kanssa yksin. Kaikki ei kuitenkaan suju huvilalla yhtä helposti kuin Tomi on odottanut. Alueella tapahtuu hämääriä, ja joku käy kolistelemassa talon ovea öisin. Uhkaako joku Tomia ja Roita?

Susikoira Roi ja seikkailu saaristossa on toinen osa vauhdikasta nuortenkirjasarjaa, joka kertoo Tomin ja saksanpaimenkoira Roin seikkailuista. Kirjasarjaan perustuu myös klassikoksi noussut tv-sarja, ja ensimmäiseen kirjaan perustuva elokuva Susikoira Roi julkaistiin C More -suoratoistopalvelussa 2022.

Jorma Kurvinen (1931–2002) oli suomalainen kirjailija, joka tunnetaan erityisesti ”Susikoira Roi” -nuortenkirjasarjasta. Kurvinen julkaisi myös aikuisten romaaneja. Kurvinen sai Valtion kirjallisuuspalkinnon kolmesti.